

CONCERT

CICLE AUDITORIUM DE PALMA

N. 1

Orquestra Simfònica Illes Balears

Alban Berg
Concert a la memòria
d'un àngel per a violí i
orquestra

Franz Schubert
Simfonia "La Gran",
D. 944

Violí
Sergei Dogadin
Director
Pablo Mielgo

Entrades: Taquilles
Auditorium de Palma
www.simfonicadebalears.com

31.10.2024

20.00H

Programa

30' **Concert per a violí**
“A la memòria d’un àngel”
Alban Berg (1885-1935)

Andante - Allegretto

Allegro - Adagio

20' PAUSA

60' **Simfonia D. 944**
“Gran simfonia en do major”
Franz Schubert (1797-1828)

Andante - Allegro ma non troppo

Andante con moto

Scherzo, Allegro vivace

Finale, Allegro vivace

Violí, Sergei Dogadin

Director, Pablo Mielgo

Orquestra Simfònica Illes Balears

La vida i la mort fets música **Elena Sancho**

Simfonia Gran de Franz Schubert (1797-1828).

La temporada a l'Auditori comença amb un dels concerts per a violí més representatius del segle XX. Alban Berg (1885-1935) compongué una obra fidel al sistema dodecafònic, amb sonoritats tonals i alguns recursos que més endavant emprà el serialisme integral. Conjugà la tradició i l'avantguarda en aquest Concert per a violí. A la segona part, escoltarem la

El Concert per a violí es presenta com a una invitació a escoltar la música del segle XX. L'obra fou composta durant el període d'entreguerres a Europa, a la primera meitat de segle. El sentiment de fugida havia amarat la societat, i l'art esdevingué el seu reflex i s'escapava de les formes. Tal com Vassili Kandinski (1866-1944) deixà de banda la figura i cercà l'abstracció, la teoria musical, que de segles ençà componia en el marc del sistema tonal, començà d'experimentar amb nous mètodes. S'alliberà la dissonància i es passà per l'atonalitat, fins a arribar al sistema dodecafònic dins del qual encabim aquesta obra. Un grup de compositors liderats per Arnold Schönberg (1874-1951) començà a compondre amb sèries de dotze sons, en les quals totes les notes eren igualment importants. Ja no calia resoldre amb una tònica o crear una tensió amb la dominant, perquè la composició es basava en una altra manera d'entendre els sons. Aquests compositors han passat a la història de la música com a membres de la Segona Escola de Viena.

Alban Berg fou compositor de cançons, fins que conegué Schoenberg. Després de sis anys de formació, ell i el seu company Anton Webern (1883-1945) compongueren, defensaren i difongueren el dodecafonisme que els havia ensenyat el mestre. Berg feu una aportació pròpia al sistema i l'intercalà amb el seu lirisme compositiu. Potser és per això que avui escoltarem una obra d'ell, en comptes d'una de Schönberg. Tal com afirma Theodor Adorno (1903-1969) en el seu comentari de l'obra, Berg compongué el concert des del dodecafonisme i la quasi tonalitat, ordenant la sèrie de dotze sons amb les vuit primeres notes a distància de terceres i les quatre últimes amb tons sencers; la qual cosa confirma que no tota la música dodecafònica és completament atonal.

El violinista americà Louis Krasner (1903-1995) volia interpretar un concert dodecafònic, i pensà que Berg seria adient; de manera que li feu l'encàrrec perquè cregué que era qui millor comprenia el llenguatge del violí com a solista. Malgrat que no li feia gaire il·lusió, Berg hi accedí perquè passava penúries econòmiques: el règim nazi havia inclòs el seu nom a la llista de Entartete Musik (música degenerada) i no aconseguia gaires ingressos.

Berg es prengué el concert com una oportunitat per a deixar constància que el mètode dodecafònic podia aplicar-se a qualsevol forma musical, fins i tot a una forma tan pròpia del segle XIX com el concert. Incorporà alguna novetat en relació amb el concert romàntic, com per exemple l'acompanyament de la cadència del solista.

Aleshores, mentre componia el concert, succeí un fet desolador: la filla d'Alma Mahler (1879-1964) i Walter Gropius (1883-1969), Manon (1916-1935), a qui estava molt unit, va morir. Fou un cop tan dur per a Berg, que li dedicà l'obra A la memòria d'un àngel. Al primer moviment ens descriu la vida de Manon, andante-allegretto; i el sofriment, la mort i la transfiguració al segon, allegro-adagio.

La composició inclou dues citacions musicals. La primera, inclosa en el primer moviment, fa referència a una cançó popular de la Caríntia que evoca alegria i juvenesa. La segona, a la darrera part del segon moviment, remet a la coral de Johann Sebastian Bach (1685-1750) titulat *Es ist Genug* (Basta!); i pot interpretar-se com a una transfiguració que reconcilia amb el dol de la mort. L'obra arriba al final amb un ascens de l'àngel amb una anàlisi del violí, que enfila nota a nota fins a esvanir-se.

El concert fou compost entre l'abril i l'agost de 1935, i és la seva darrera obra acabada. Berg morí el desembre d'aquell any, i és per això que a voltes la peça s'interpreta com el seu propi Rèquiem. L'obra fou estrenada durant la XIV edició del Festival de la Societat Internacional de Música Contemporània, el 19 d'abril de 1936, dirigida per Hermann Scherchen (1891-1966), al Palau de la Música Catalana de Barcelona.

A la segona part del concert d'avui vespre, escoltarem la Simfonia Gran en Do major D944, de Franz Schubert (1797-1828).

Havent sigut petit cantor del Wiener Hofmusikkapelle (Cor de la Cort Imperial de Viena), tingué el privilegi de créixer escoltant la música de Joseph Haydn (1732-1809), Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791) i Beethoven (1770-1827); el darrer fou contemporani, i el seu preferit.

A mitjan segle XIX, els compositors de l'entorn austroalemany aspiraven a deixar empremta en la història de la música amb una gran simfonia, la qual cosa era una tasca complicada rere l'estela de Beethoven. La Gran de Schubert respon al model establert: una simfonia llarga, amb una gran plantilla orquestral i en quatre moviments. Està numerada com a novena, tot i que respecte d'això hi ha molta controvèrsia: la còpia de la partitura està datada a 1828, però es creu que fou composta entre 1825 i 1826. El sobrenom de La Gran permet distingir-la de la Simfonia núm. 6 (també) en do major. Provaren d'estrenar l'obra diverses vegades, però fou rebutjada per l'extensió massa llarga. Fins que Robert Schumann (1810-1856), repassant la paperassa de Schubert que havia mort, trobà la *Grosse sinfonie* i la dugué a Felix Mendelssohn (1809-1847), que l'estrenà (en versió abreujada) a la Gewandhaus de Leipzig, el 21 de març de 1839.

La simfonia es construeix amb temes extensos, com si traslladés les melodies dels *lieder* que donaren fama al llenguatge simfònic. La trompa anuncia el tema del pòrtic, que aporta unitat al primer moviment en forma sonata. El segon moviment, *andante com moto*, és un rondó amb l'oboè com a protagonista. L'*Scherzo* recorda una escena de caça i fa l'efecte que escoltem uns *länder*, un vals camperol. El darrer moviment, *allegro vivace*, cita el finale de la Novena Simfonia de Beethoven.

Cap dels dos compositors no va poder sentir com s'estrenaven les obres del programa d'avui, però la història de la música els recorda precisament per aquestes. En el cas d'Alban Berg, el Concert a la memòria d'un àngel pot ser una benvinguda al llenguatge del XXI; mentre que la simfonia de Schubert ofereix una mostra condensada de tota la seva obra en seixanta minuts de vitalitat i joventut esdevingudes en música.

La vida y la muerte hechos música **Elena Sancho**

Comienza la temporada en el Auditorium con uno de los conciertos para violín que más representa el siglo XX. Alban Berg (1885-1935) compone una obra fiel al sistema dodecafónico, con sonoridades tonales y con algunos recursos que luego utilizarán en el serialismo integral. Aúna tradición y vanguardia en este Concierto para violín. En la segunda parte escucharemos la

Sinfonía Grande de Franz Schubert (1797-1828).

El Concierto para violín se presenta como una invitación a la escucha de la música del siglo XX. La obra se compone durante el periodo de entreguerras que vivió Europa en la primera mitad de siglo. El sentimiento de huida estaba calando en la sociedad y el arte como reflejo de esta escapó de su forma. Igual que Vasili Kandinsky (1866-1944) dejó la figura a un lado y buscó la abstracción, la teoría musical con la que se llevaba siglos componiendo dentro del sistema tonal empezó a experimentar con nuevos métodos. Se liberó la disonancia y se pasó por la atonalidad para llegar al sistema dodecafónico en el que se circunscribe esta obra. Un grupo de compositores dirigidos por Arnold Schoenberg (1874-1951) empezó a componer con series de doce sonidos, en las que todas las notas tenían la misma importancia. Ya no era necesario resolver en una tónica o crear tensión con la dominante, ahora la composición se basaba en otra forma de entender los sonidos. Estos compositores han pasado a la historia de la música como la Segunda Escuela de Viena.

Alban Berg era un compositor de canciones hasta que conoció a Schoenberg. Tras seis años de formación, él y su compañero Anton Webern (1883-1945) compusieron, defendieron y difundieron el dodecafonismo que su maestro les había enseñado. Berg hizo suyo el sistema y lo intercaló con su lirismo compositivo. Quizá ese sea el motivo de que vayamos a escuchar una obra suya y no de Schoenberg. Como afirma Theodor Adorno (1903-1969) al comentar la obra, Berg compone este concierto dentro del dodecafonismo y la quasi tonalidad, ya que ordena la serie de doce sonidos con las ocho primeras notas a distancia de terceras y las últimas cuatro con tonos enteros, lo cual nos confirma que no toda la música dodecafónica es atonal completamente.

El violinista americano Louis Krasner (1903-1995) quería interpretar un concierto dodecafónico y pensó que Berg sería el más idóneo, así que le hizo el encargo pensando que era el que mejor entendía el lenguaje del violín como solista. A pesar de que no le hacía mucha ilusión, lo aceptó porque estaba pasando un momento delicado económicamente: el régimen nazi había incluido su nombre en la lista de Entartete Musik (música degenerada) y no tenía muchos ingresos.

Berg utilizó el concierto como una oportunidad para dejar constancia de que el método dodecafónico era aplicable a cualquier forma musical, incluso con una forma tan del siglo XIX como es el concierto. Incluyó alguna novedad respecto al concierto romántico como el acompañamiento de la cadencia del solista. Un hecho desolador ocurrió mientras componía el concierto, murió la hija de Alma Mahler (1879-1964) y Walter Gropius (1883-1969), Manon (1916-1935), que estaba muy unido. Para Berg fue un duro golpe y dedicó su obra A la memoria de un ángel. Utiliza el primer movimiento para describir la vida de Manón, andante-allegretto y el sufrimiento, la muerte y la transfiguración en el segundo, allegro-adagio.

Dentro de la composición hay dos citas musicales. La primera es una canción popular carintia que incluye en el primer movimiento, evoca alegría y juventud. La segunda en la última parte del segundo movimiento, el coral de Johann Sebastian Bach (1685-1750) titulado «Es ist Genug» (Es suficiente), se puede escuchar como una transfiguración reconciliadora con el duelo de la muerte. La obra llega al final con un ascenso del ángel mediante una anátesis del violín, ascendiendo nota por nota hasta desvanecerse.

El concierto fue compuesto entre abril y agosto de 1935 y es su última obra terminada. Murió en diciembre de ese mismo año, motivo por el que en ocasiones se ha interpretado como su propio Requiem. La obra se estrenó en la XIV edición del Festival de la Sociedad Internacional de Música Contemporánea el 19 de abril de 1936, bajo la dirección de Hermann Scherchen (1891-1966) en el Palau de la Música Catalana de Barcelona.

En la segunda parte del concierto escucharemos La Sinfonía Grande en Do mayor D944, de Franz Schubert (1797-1828).

Como niño cantor en la Wiener Hofmusikkapelle (Coro de la Corte Imperial de Viena) tuvo el privilegio de crecer escuchando la música de Joseph Haydn (1732-1809), Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791) y Beethoven (1770-1827), siendo este último contemporáneo y su predilecto.

A mediados del siglo XIX los compositores del entorno austroalemán aspiraban a dejar su huella en la historia de la música con una gran sinfonía, tarea complicada después de la estela de Beethoven. La Grande de Schubert responde al modelo establecido: una sinfonía larga, con una plantilla orquestal grande y en cuatro movimientos. Está numerada como la novena, aunque hay mucha controversia al respecto, la copia de la partitura está fechada en 1828, pero se cree que fue compuesta entre 1825 y 1826. El sobrenombre de La Grande permite distinguirla de la sinfonía nº 6 (también) en do mayor. Tras varios intentos de estreno, la obra siempre fue rechazada por ser demasiado extensa. No fue hasta que Robert Schumann (1810-1856) ojeando los papeles de Schubert tras su muerte, encontró la Grosse sinfonie y se la llevó a Felix Mendelssohn (1809-1847), que la estrenó (en versión corta) en la Gewandhaus de Leipzig el 21 de marzo de 1839.

Construye la sinfonía con temas extensos, como si trasladara las melodías de los lieder que le llevaron a la fama al lenguaje sinfónico. La trompa anuncia el tema del pórtico que aporta unidad al primer movimiento en forma sonata. El segundo movimiento, andante con moto, es un rondó donde escuchamos al oboe como protagonista. El scherzo nos recuerda a la caza, con una sección en la que se escucha un ländler, un vals campesino. En el último movimiento, allegro vivace, cita el finale de la Novena Sinfonía de Beethoven.

Ambos compositores tienen en común que ninguno pudo escuchar sus obras estrenadas, pero son recordados en la historia de la música por ellas. En el caso de Alban Berg, el Concierto a la memoria de un ángel nos puede servir como bienvenida al lenguaje del siglo XXI y la sinfonía de Schubert nos muestra una condensación de toda su obra en sesenta minutos de música, vitalidad y juventud hechos música.

Life and death made music **Elena Sancho**

Great symphony by Franz Schubert (1797-1828).

The season opens at the Auditòrium with one of the landmark violin concertos of the 20th century. Alban Berg (1885-1935) composed a piece faithful to the dodecaphonic system, with tonal sonorities and some resources that would later be used in integral serialism. In his Violin Concerto, he joined tradition and avant-garde. This evening, we are also going to listen to The

The Violin Concerto is presented as an invitation to listen to the music of the 20th century. The work was composed during the period in between wars in Europe, in the first half of the century. A feeling of escape spread around the population, and art –as a reflection of societies– escaped from its form. In the same way that Vasili Kandinsky (1866-1944) put figure aside and searched for abstraction, the musical theory which had been used in composition for centuries, within the tonal system, began to experiment with new methods. Freeing itself from dissonance, it turned to the dodecaphonic system. A group of composers led by Arnold Schoenberg (1874-1951) started composing with series of twelve sounds, in which every note was equally important. It was no longer necessary to resolve in a keynote or to create a tension with the dominant: compositions were now based on a different understanding of sounds. These composers went down in the History of Music as the Second Viennese School.

Alban Berg was a songwriter, until he met Schoenberg. After studying for six years, he and his partner Anton Webern (1883-1945) composed, defended and disseminated the dodecaphonism of their teacher. Berg incorporated his lyricism into the system. This may be why we are going to listen to one of his works, instead of one by Schoenberg. As Theodor Adorno (1903-1969) put it, Berg composed the concerto within dodecaphonism and quasi tonality, since he ordered the series of twelve sounds in the following way: the first wight notes are separated by thirds, while the last four notes are separated by entire tones –which confirms that not all dodecaphonic music is completely atonal.

American violinist Louis Krasner (1903-1995) wanted to interpret a dodecaphonic concert and thought that Berg's would be the best, so he commissioned him because he believed that Berg understood the language of the violinist as a soloist better than anyone else. Although Berg was not especially excited, he accepted: he was going through a tough economical patch, because the Nazi regime had included his name in the list of Entartete Musik (degenerate music) and he could not make much of an income.

Berg took the concert as a chance to leave proof of the dodecaphonic method as one applicable to every musical for –even one that was so XIX century. He included some novelty, with respect to the Romantic concert, like an accompaniment for the soloist's cadence.

Something heart-breaking happened, while he was composing the concerto: Manon (1916-1935), the daughter of Alma Mahler (1879-1964) and Walter Gropius (1883-1969), and a very close friend, died. This was such a hard blow for Berg, that he dedicated his piece "to the memory of an angel". He used the first movement to describe Manon's life (andante-allegretto), and the second (allegro-adagio) to express her suffering, death and transfiguration.

There are two musical references within the composition. The first, in the first movement, to a Carinthian folk song evoking joy and youth. The second appears in the last part of the second movement: it refers to a choral by Johann Sebastian Bach (1685-1750), entitled «Es ist Genug» (Enough!), and can be read as a reconciling transfiguration of mourning. The piece reaches its end with the ascension of the angel through an ascensus of the violin, note by note, until it vanishes.

The concert was composed between April and August 1935, and it is his last finished work. Berg died in December the same year, which is why sometimes the piece has been approached as his own Requiem. It premièred at the fourteenth edition of the International Contemporary Music Society Festival, on April 19th, 1936, under Hermann Scherchen (1891-1966), at the Palau de la Música Catalana de Barcelona.

During the second half of this evening's concert, we are going to listen to Symphony No. 9 in C major, D 944, known as "The Great", by Franz Schubert (1797-1828).

Being a choir boy at the Wiener Hofmusikkapelle (Vienna's Imperial Court Choir), he had the privilege of growing up while listening to the music of Joseph Haydn (1732-1809), Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791) and Beethoven (1770-1827) –the latter being a contemporary and his favourite.

In the middle of the 19th century, Austrian-German composers aimed at leaving their signature in the History of Music with a great symphony: a difficult task, after Beethoven. Schubert's "The Great" responds to the established models: a long symphony, with a big orchestra display and four movements. Despite being numbered as his ninth, there is much argument: the score is dated as of 1828, but some argue that it must have been composed between 1825 and 1826. Its nickname, "The Great", helps distinguish it from Symphony No.6 (also) in C major.

After several attempts at premièring, the work was forever rejected because of its length. It was not until Robert Schumann (1810-1856), going through Schubert's papers after he had died, found the Grosse sinfonie and took it to Felix Mendelssohn (1809-1847), that it premièred (abridged version) at Leipzig's Gewandhaus on the 21st of March 1839.

The symphony is built with extensive themes, as if translating the lieder melodies which had made symphonic language famous. The French horn announces the opening, which brings unity to the first movement in the form of a sonata. The second movement (andante com moto) is a rondo, starring the oboe. The scherzo reminds us of a hunting scene, with a section including a ländler, a peasant waltz. The last movement (allegro vivace) quotes the finale in Beethoven's Ninth.

Neither of the two composers could attend the première of tonight's pieces, but they went down in History thanks to them. Alban Berg's Concerto to the memory of an angel welcomes the language of the 21st century, while Schubert's symphony is a condenses his whole work in sixty minutes of vitality and youth turned into music.

Sergei Dogadin

violí

Sergei Dogadin

violí

cat

Les fites estel·lars de Serguéi Dogadin als concursos de violí de més prestigi li han assegurat fama internacional i l'han consolidat com un dels millors violinistes de la seva generació.

Entre els seus triomfs, destaquen el XVI Concurs Internacional Txaikovski de Moscou (2019), on va rebre el primer premi i la Medalla d'Or; el primer premi al IX Concurs Internacional de Violí "Joseph Joachim" a Hannover (2015); i el primer premi al Concurs Internacional de Violí de Singapur (2018).

Des del seu debut l'any 2002 al Gran Auditori de la Filharmònica de Sant Petersburg, dirigit per Vasily Petrenko, el mestratge de Dogadin al violí ha honorat les sales de més prestigi d'arreu del món, com la Berlin Philharmonic Hall, Wiener Musikverein, Royal Concertgebouw Hall, Suntory Hall de Tokio, Esplanade Concert Hall de Singapur, Seoul Arts Center, Auditori Nacional de Madrid, Teatre Colón de Buenos Aires, Tonhalle de Zurich i la Berwaldhallen d'Estocolmo, entre d'altres.

Recentment i pròximament, els seus compromisos com a solista inclouen actuacions amb orquestres de renom, com la London Philharmonic Orchestra, Royal Philharmonic Orchestra, Royal Concertgebouw Orchestra, Orquestra Filharmònica de Munic, NDR Radiophilharmonie, Orquestra Simfònica de Budapest, Orquestra Simfònica de Shanghai, English Chamber Orchestra, Orquestra Simfònica de Berlín, Orquestra Filharmònica de Taipei, Orquestra Simfònica de Singapur, West Australian Symphony Orchestra, Orquestra del Teatre Mariinski, Kremerata Baltica i l'Orquestra Filharmònica de Sant Petersburg, entre d'altres.

Serguéi ha col·laborat amb grans músics, com Yury Temirkanov, Valery Gergiev, Vladimir Ashkenazi, Manfred Honeck, Thomas Sanderling, Vasily Petrenko, Vasily Sinaisky, Elisabeth Leonskaya, Vladimir Spivakov, Daniil Trifonov, Klaus Mäkelä, Denis Kozhuhin, Pierre Amoyal, Andreas Ottensamer, Andrew Manze, Shlomo Mintz, Anu Tali, Muhai Tang, Ken Takaseki, Saulius Sondeckis, Nicholas Carter i Michał Nesterowicz.

Les nombroses actuacions de Dogadin han estat enregistrades i retransmeses per tot el món i han arribat al públic a través de plataformes com Mezzo Classic (França), Medici.tv, European Broadcasting Union (EBU), BR Klassic, WDR i NDR Kultur (Alemanya), YLE Radio (Finlàndia), NHK (Japó) i la BBC (Regne Unit).

Dogadin va estudiar a les institucions musicals més reconegudes, com el Conservatori de Sant Petersburg, amb el professor Vladimir Ovcharek; la Hochschule für Musik und Tanz de Colònia, amb la professora Mihaela Martin; la Universitat de Música de Graz i la Universitat de Música i Arts de Viena, amb el professor Boris Kuschnir.

Des del 2022, Dogadin es professor al Centre Superior Katarina Gurska de Madrid.

Serguéi Dogadin ha gaudit de l'oportunitat de tocat en diversos festivals els violins de Niccolò Paganini i Johann Strauss.

Sergei Dogadin

violín

esp

Los continuos logros estelares de Serguéi Dogadin en los concursos de violín de mayor prestigio le consiguieron la fama internacional, consolidándolo como uno de los mejores violinistas de su generación.

Sus triunfos incluyen el XVI Concurso Internacional Chaikovski de Moscú (2019), donde recibió el primer premio y la Medalla de Oro; el primer premio en el IX Concurso Internacional de Violín "Joseph Joachim" en Hannover (2015); y el primer premio en el Concurso Internacional de Violín de Singapur (2018).

Desde su debut en 2002 en el Gran Auditorio de la Filarmónica de San Petersburgo, dirigido por Vasily Petrenko, la maestría de Dogadin al violín honra las salas más importantes del mundo, como la Berlin Philharmonic Hall, Wiener Musikverein, Royal Concertgebouw Hall, Suntory Hall de Tokio, Esplanade Concert Hall de Singapur, Seoul Arts Center, Auditorio Nacional de Madrid, Teatro Colón de Buenos Aires, Tonhalle de Zúrich y Berwaldhallen de Estocolmo, entre otras.

Recientemente y próximamente, sus compromisos como solista incluyen actuaciones junto a orquestas de renombre, como la London Philharmonic Orchestra, Royal Philharmonic Orchestra, Royal Concertgebouw Orchestra, Orquesta Filarmónica de Múnich, NDR Radiophilharmonie, Orquesta Sinfónica de Budapest, Orquesta Sinfónica de Shanghái, English Chamber Orchestra, Orquesta Sinfónica de Berlín, Orquesta Filarmónica de Taipéi, Orquesta Sinfónica de Singapur, West Australian Symphony Orchestra, Orquesta del Teatro Mariinski, Kremerata Baltica y la Orquesta Filarmónica de San Petersburgo, entre otras.

Serguéi ha colaborado con grandes músicos como Yury Temirkanov, Valery Gergiev, Vladimir Ashkenazi, Manfred Honeck, Thomas Sanderling, Vasily Petrenko, Vasily Sinaisky, Elisabeth Leonskaya, Vladimir Spivakov, Daniil Trifonov, Klaus Mäkelä, Denis Kozhuhin, Pierre Amoyal, Andreas Ottensamer, Andrew Manze, Shlomo Mintz, Anu Tali, Muhai Tang, Ken Takaseki, Saulius Sondeckis, Nicholas Carter y Michał Nesterowicz.

Las numerosas actuaciones de Dogadin han sido grabadas y retransmitidas alrededor del mundo y han llegado al público a través de plataformas como Mezzo Classic (Francia), Medici.tv, European Broadcasting Union (EBU), BR Klassic, WDR y NDR Kultur (Alemania), YLE Radio (Finlandia), NHK (Japón) y la BBC (Reino Unido).

Dogadin estudió en las instituciones musicales más reconocidas e importantes, como el Conservatorio de San Petersburgo, junto al profesor Vladimir Ovcharek; la Hochschule für Musik und Tanz de Colonia, con la profesora Mihaela Martin; y la Universidad de Música de Graz y la Universidad de Música y Arte de Viena, junto al profesor Boris Kuschner.

Desde 2022, Dogadin es profesor en el Centro Superior Katarina Gurska de Madrid.

Serguéi Dogadin ha tenido la oportunidad de tocar en varios festivales con los violines de Niccolò Paganini i Johann Strauss.

Sergei Dogadin

violin

eng

After stellar achievements in prestigious violin competitions, Sergei Dogadin achieved international fame, consolidating himself as one of the best violinists of his generation.

His triumphs include securing the First prize and Gold Medal at the XVI Tchaikovsky International Competition in Moscow (2019), First prize at the IX Joseph Joachim International Violin Competition in Hannover (2015) and the First prize at the Singapore International Violin Competition (2018).

Since his debut in 2002 at the Grand Hall of the Saint Petersburg Philharmonie guided by Vasily Petrenko Dogadin's violin mastery has graced prestigious venues worldwide as Berlin Philharmonic Hall, Wiener Musikverein, Royal Concertgebouw Hall, Suntory Hall of Tokyo, Esplanade Concert Hall in Singapore, Seoul Arts Center, Auditorio Nacional of Madrid, Teatro Colón of Buenos Aires, Tonhalle in Zurich, Berwaldhallen in Stockholm amongst others.

Recent and anticipated highlights as soloist include engagements with renowned orchestras as London Philharmonic Orchestra, Royal Philharmonic Orchestra, Royal Concertgebouw Orchestra, Munich Philharmonic Orchestra, NDR Radiophilharmonie, Budapest Symphony Orchestra, Shanghai Symphony Orchestra, English Chamber Orchestra, Berlin Symphony Orchestra, Taipei Philharmonic Orchestra, Singapore Symphony Orchestra, West Australian Symphony Orchestra, Orchestra of the Mariinsky Theatre, Kremerata Baltica, Saint Petersburg Philharmonic Orchestra as well as other orchestras.

Sergei has collaborated with such prominent musicians as Yury Temirkanov, Valery Gergiev, Vladimir Ashkenazi, Manfred Honeck, Thomas Sanderling, Vasily Petrenko, Vasily Sinaisky, Elisabeth Leonskaya, Vladimir Spivakov, Daniil Trifonov, Klaus Mäkelä, Denis Kozhuhin, Pierre Amoyal, Andreas Ottensamer, Andrew Manze, Shlomo Mintz, Anu Tali, Muhai Tang, Ken Takaseki, Saulius Sondeckis, Nicholas Carter, Michał Nesterowicz, and many others.

Sergei Dogadin's numerous performances have been broadcast worldwide and have reached audiences on platforms such as Mezzo classic (France), Medici.tv, European Broadcasting Union (EBU), BR Klassik, WDR and NDR Kultur (Germany), YLE Radio (Finland), NHK (Japan) and BBC (UK).

Dogadin had studied among the most famous and significant musical institutions as the Saint Petersburg Conservatory of Music with Prof. Vladimir Ovcharek, the High School of Music in Cologne with Prof. Mihaela Martin, the University of Music in Graz and the Music and Arts University in Vienna with Prof. Boris Kuschnir.

Since 2022 Dogadin is a professor at the Centro Superior Katarina Gurska (Madrid, Spain).

Sergei Dogadin had enjoyed the honor of performing during several festivals on the violins of Niccolò Paganini and Johann Strauss.

Pablo Mielgo

director

Pablo Mielgo

director

cat

Pablo Mielgo, director d'orquestra de Madrid, és un ciutadà del món amb esperit emprenedor i amb una missió: fer que la música estigui a l'abast de tots. En l'actualitat és director de l'Orquestra Simfònica de les Illes Balears (OSIB) i ha estat contractat per orquestres de tot el món. Estudià al Conservatori Reial de la seva ciutat natal, al Col·legi Reina Sofia i a l'Escola de Música del London Guildhall. A més, creà una xarxa de nombroses amistats musicals entre Berlín i Qatar, Lucerne i Los Angeles, amb músics de renom que ara enriqueixen els programes de concerts de l'OSIB.

Pablo Mielgo ha estat assistent de directors com James Conlon, Jesús López Cobos, Daniel Barenboim i Claudio Abbado. Ell dirigeix regularment als grans escenaris d'Europa, com el Wiener Musikverein, als EUA, com el Carnegie Hall de Nova York, a Amèrica Llatina i a l'Orient Mitjà. En estreta col·laboració artística, el madrileny treballa amb orquestres com la Simfònica de Simón Bolívar, the Arena di Verona i la Filharmònica de Qatar, amb artistes com Juan Diego Flórez, les germanes Labeque, Pierre-Laurent Aimard, Julian Rachlin i Radovan Vlatkovic. .

Des de 2005 és director musical i artístic de la Fundació SaludArte, amb l'objectiu de generar un canvi social a través de la música. Pablo Mielgo va promoure diversos esdeveniments musicals amb gran reconeixement internacional, com el Festival Espanya-Veneçuela, el Festival Internacional de Música de Madrid "Madrid em sona", la gira de l'Orquestra Juvenil Iberoamericana per Espanya i els Estats Units, IberOpera i "En viu, connectant el món a través de la música". Col·laborà amb institucions com el Teatre Reial de Madrid, la Miami New World Symphony, el Sistema a Veneçuela i la Florida Grand Opera, amb artistes de renom com Plácido Domingo, Gustavo Dudamel, José Antonio Abreu i Michael Tilson Thomas, entre d'altres.

Pablo Mielgo està especialment dedicat a la promoció de joves talents. Des de 2011, el director artístic de la Filharmònica de Medellín s'esforça per brindar als joves músics accés a l'educació musical, independentment dels ingressos dels pares. A més, el director ha fundat tres orquestres juvenils des de 2003: l'Orquestra Juvenil Presjovem, que reuneix els millors joves músics espanyols, l'Orquestra Juvenil Iberoamericana i l'Orquestra Simfònica Harmonia. En cooperació amb Sir Colin Davis, va fundar la BandArt Orchestra.

Com a director titular de l'OSIB, des de 2014, ha promogut amb èxit el desenvolupament de l'orquestra en diversos aspectes, sobre la base de la seva experiència internacional. Pablo Mielgo ha millorat la qualitat de l'orquestra i els seus programes, ha augmentat les vendes d'entrades i ha desenvolupat la seva xarxa amb actuacions de convidats, programes per a joves i artistes de primer nivell.

Pablo Mielgo

director

esp

Pablo Mielgo, director de orquesta de Madrid, es un ciudadano del mundo con espíritu emprendedor y con una misión: hacer que la música esté al alcance de todos. En la actualidad es director de la Orquesta Sinfónica de las Islas Baleares (OSIB) y ha sido contratado por orquestas de todo el mundo. Estudió en el Conservatorio Real de su ciudad natal, en el Colegio Reina Sofía y en la Escuela de Música del London Guildhall. Además, creó una red de numerosas amistades musicales entre Berlín y Qatar, Lucerne y Los Ángeles, con músicos de renombre que ahora enriquecen los programas de conciertos de la OSIB.

Pablo Mielgo ha sido asistente de directores como James Conlon, Jesús López Cobos, Daniel Barenboim y Claudio Abbado. Él dirige regularmente en los grandes escenarios de Europa, como el Wiener Musikverein, en EE. UU, como el Carnegie Hall de Nueva York, en América Latina y en Oriente Medio. Con una estrecha colaboración artística, el madrileño trabaja con orquestas como la Sinfónica de Simón Bolívar, the Arena di Verona y la Filarmónica de Qatar, con artistas como Juan Diego Flórez, las hermanas Labeque, Pierre-Laurent Aimard, Julian Rachlin y Radovan Vlatkovic.

Desde 2005 es director musical y artístico de la Fundación SaludArte, con el objetivo de generar un cambio social a través de la música. Pablo Mielgo lanzó varios acontecimientos musicales de gran reconocimiento internacional, incluyendo el Festival España-Venezuela, el Festival Internacional de Música de Madrid "Madrid me suena", la gira de la Orquesta Juvenil Iberoamericana por España y Estados Unidos, IberOpera y "En vivo, conectando el mundo a través de la música". Colaboró con instituciones como el Teatro Real de Madrid, la Miami New World Symphony, el Sistema en Venezuela y la Florida Grand Opera, con artistas de renombre como Plácido Domingo, Gustavo Dudamel, José Antonio Abreu y Michael Tilson Thomas entre otros.

Pablo Mielgo está especialmente dedicado a la promoción de jóvenes talentos. Desde 2011, el director artístico de la Filarmónica de Medellín se esfuerza para brindar a los jóvenes músicos acceso a la educación musical, independientemente de los ingresos de los padres. Además, el director ha fundado tres orquestas juveniles desde 2003: la Orquesta Juvenil Presjovem, que reúne a los mejores jóvenes músicos españoles, la Orquesta Juvenil Iberoamericana y la Orquesta Sinfónica Armonía. En cooperación con Sir Colin Davis, fundó la BandArt Orchestra.

Como director titular de la OSIB desde 2014, ha promovido con éxito el desarrollo de la orquesta en varios aspectos, sobre la base de su experiencia internacional. Pablo Mielgo ha mejorado la calidad de la orquesta y sus programas, ha aumentado las ventas de entradas y ha desarrollando su red con actuaciones de invitados, programas para jóvenes y artistas de primer nivel.

Pablo Mielgo

conductor

eng

Pablo Mielgo, a conductor from Madrid, is a true world citizen with an entrepreneurial spirit and the mission to make music accessible to everyone: the agile chief of the Orquestra Simfònica de les Illes Balears (OSIB) was immediately engaged by orchestras around the world after his studies at the Royal Conservatory of his hometown, the Reina Sofia School and the London Guildhall School of Music. Moreover, he created a network of numerous musical friendships between Berlin and Qatar, Lucerne and Los Angeles, with renowned musicians, who are now enriching the OSIB concert programs.

Pablo Mielgo has assisted conductors such as James Conlon, Jesus Lopez Cobos, Daniel Barenboim and Claudio Abbado. He regularly conducts on the great stages of Europe such as the Wiener Musikverein, the USA such as Carnegie Hall New York, Latin America and the Middle East. In close artistic collaboration, the Madrilenian works with orchestras such as the Simon Bolívar Symphony, the Arena di Verona and the Qatar Philharmonic as well as with artists such as Juan Diego Florez, the Labeque sisters, Pierre-Laurent Aimard, Julian Rachlin and Radovan Vlatkovic.

Since 2005 he has been the musical and artistic director of the SaludArte Foundation, which aims to bring about social change through music. Pablo Mielgo launched several musical events with great international acclaim including the Festival España-Venezuela, the International Music Festival of Madrid "Madrid me suena", the tour of the Ibero-American Youth Orchestra through Spain and the USA, IberOpera as well as "Live, connecting the world through music". He collaborated with institutions such as the Teatro Real Madrid, the Miami New World Symphony, El Sistema in Venezuela and the Florida Grand Opera, as well as with renowned artists, Plácido Domingo, Gustavo Dudamel, José Antonio Abreu, and Michael Tilson Thomas among others.

Pablo Mielgo is especially dedicated to the promotion of young talents. Since 2011 the co-artistic director of the Medellín Philharmonic Academy strives to give young musicians access to musical education regardless of parental income. Furthermore, the conductor has founded three youth orchestras since 2003: the Presjovem Youth Orchestra bringing together the best young Spanish musicians, the Iberoamerican Youth Orchestra and the Harmonia Symphony Orchestra. In cooperation with Sir Colin Davis, he founded the BandArt Orchestra.

As chief conductor of the OSIB since 2014, he has promoted the orchestra's development in several aspects successfully on the basis of his international experience: Pablo Mielgo has improved the quality of the orchestra and its programs, increased ticket sales and developed his network with guest performances, youth programs and first-rate artists.

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

L'Orquestra Simfònica Illes Balears va ser creada l'any 1988 a través de la Fundació Pública de les Balears per a la Música, a instàncies del Govern Balear, l'Ajuntament de Palma i el Consell de Mallorca. La història de l'orquestra es remunta a l'any 1946, any en què es va crear l'Orquestra Simfònica de Mallorca, el primer director de la qual va ser el mestre coreà Eaktay-Ahn. L'orquestra, com es coneix avui dia, va iniciar la seva primera temporada de concerts el setembre de 1989 amb el seu titular Luís Remartínez i la solista Teresa Berganza. Actualment el director titular és Pablo Mielgo, des de l'any 2014.

L'Orquestra, a part de la seva temporada de concerts en l'Auditori de Palma, en el Teatre Principal de Palma, en el Trui Teatre, en l'Auditori de Manacor i a l'estiu en el Castell de Bellver, participa en les Temporades d'òpera de la Fundació Teatre Principal de Palma i dels Amics de l'Òpera de Maó (Menorca). També programa audicions escolars i concerts familiars. Un dels objectius de l'orquestra és donar a conèixer obres de compositors de les Illes Balears, com l'estrena de l'òpera L'arxiduc d'Antoni Parera Fons, amb llibret de Carme Riera, membre de la Reial Acadèmia Espanyola.

L'any 2020, l'OSIB va ser la primera orquestra a tornar als escenaris després del confinament del COVID-19. És important esmentar les actuacions altruistes realitzades pels grups de càmera dels músics de l'orquestra al canal de Youtube sota el títol "Sonam per Tu" durant la pandèmia del COVID-19. Ha ofert nombrosos concerts fora de les illes, entre ells a Sant Sebastià, Santander, València, Oviedo, així mateix a l'Auditori Nacional i en el Teatre Reial a Madrid, en el Palau de la Música a Barcelona. Ha actuat a Perpinyà, Canes, Zúric, en el Musikverein de Viena, el Radio Hall France de París i a la Sala de Drets Humans de l'ONU a Ginebra. Des de 1989 l'Orquestra ha acompanyat a solistes de rellevància internacional, com Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet i Raphael, entre d'altres.

Premis, distincions:

- Premi Rotary Mallorca Humanitats 2010-2011, el maig de 2011.
- VI Premis Onda Cero Mallorca 2017, categoria de Música.
- Medalla d'Or de les Illes Balears, el 2020, la major distinció de la Comunitat Autònoma.

La Simfònica compta amb un segell discogràfic que li permet distribuir els seus enregistraments per diferents plataformes musicals com Spotify, Apple Music, Amazon Music, Google Play Music, entre d'altres. En aquests moments la Simfònica està construint la seva nova seu, la Caixa de Música, que serà un referent internacional com a espai escènic musical, i el primer edifici públic d'una orquestra a Espanya, amb una forta col·laboració publicoprivada.

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

La Orquesta Sinfónica Illes Balears fue creada en el año 1988 a través de la Fundació Pública de les Balears per a la Música, a instancias del Gobierno Balear, el Ayuntamiento de Palma y el Consejo de Mallorca. La historia de la orquesta se remonta al año 1946, año en el que se creó la Orquesta Sinfónica de Mallorca, cuyo primer director fue el maestro coreano Eaktay-Ahn. La orquesta, como se conoce hoy en día, inició su primera temporada de conciertos en septiembre de 1989 con su titular Luís Remartínez y la solista Teresa Berganza. Actualmente el director titular es Pablo Mielgo, desde el año 2014.

La Orquesta, a parte de su temporada de conciertos en el Auditorium de Palma, en el Teatro Principal de Palma, en el Trui Teatre, en el Auditori de Manacor y en verano en el Castillo de Bellver, participa en las Temporadas de ópera de la Fundación Teatro Principal de Palma y de los Amics de l'Òpera de Maó (Menorca). También programa audiciones escolares y conciertos familiares. Uno de los objetivos de la orquesta es dar a conocer obras de compositores de las Islas Baleares, como el estreno de la ópera *L'arxiduc* de Antoni Parera Fons, con libreto de Carme Riera, miembro de la Real Academia Española. En el año 2020, la OSIB fue la primera orquesta en regresar a los escenarios después del confinamiento del COVID-19. Es importante mencionar las actuaciones altruistas realizadas por los grupos de cámara de los músicos de la orquesta en el canal de Youtube bajo el título "Sonam per Tu" durante la pandemia del COVID-19.

Ha ofrecido numerosos conciertos fuera de las islas, entre ellos en San Sebastián, Santander, Valencia, Oviedo, así mismo en el Auditorio Nacional y en el Teatro Real en Madrid, en el Palau de la Música en Barcelona. Ha actuado en Perpiñán, Cannes, Zurich, en el Musikverein de Viena, el Radio Hall France de París y en la Sala de Derechos Humanos de la ONU en Ginebra. Desde 1989 la Orquesta ha acompañado a solistas de relevancia internacional, como Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet y Raphael, entre otros.

Premios, distinciones:

- Premi Rotary Mallorca Humanitats 2010-2011, en mayo de 2011.
- VI Premios Onda Cero Mallorca 2017, categoría de Música.
- Medalla de Oro de las Illes Balears, en 2020, la mayor distinción de la Comunidad Autónoma.

La Sinfónica cuenta con un sello discográfico que le permite distribuir sus grabaciones por diferentes plataformas musicales como Spotify, Apple Music, Amazon Music, Google Play Music, entre otros. En estos momentos la Sinfónica está construyendo su nueva sede, la Caixa de Música, que será un referente internacional como espacio escénico musical, y el primer edificio público de una orquesta en España, con una fuerte colaboración público-privada.

Orquestra Simfònica

de les Illes Balears

The Symphony Orchestra of the Balearic Islands (OSIB) was founded in 1988, by means of a public entity known as “Fundació Pública de les Balears per la Música”, at the request of the Balearic Government, Ajuntament de Palma and Consell de Mallorca. The history of the orchestra dates back to the 1940s, and its first conductor was Korean maestro Eaktay-Ahn. Nevertheless, the OSIB as we know it today performed its première concert season in September 1989, with Principal conductor and Artistic director Luís Remartínez, and soloist Teresa Berganza. Maestro Pablo Mielgo has been the OSIB's Principal Conductor since 2014.

Apart from its concert season at Auditorium de Palma, Teatre Principal de Palma, Trui Teatre and Auditori de Manacor and summers at Bellver Castle, the OSIB regularly takes part in the opera seasons with Fundació Teatre Principal de Palma and “Amics de l'Òpera de Maó” (Menorca). Moreover, the OSIB develops a comprehensive educational programme, including school performances and family concerts. One of our main goals is to release the works of Balearic composers. An example of that is the première of Antoni Parera Fons' opera, *L'Arxiduc*, with libretto by Carme Riera, member of the Real Academia Española.

In 2020, the OSIB was the first orchestra to go back on stage after Covid-19 lockdown. It is worth mentioning that the chamber groups formed by the orchestra's musicians had performed a series of voluntary concerts under the title “Sonam per Tu” (We play for you), through the OSIB's YouTube channel, during the pandemics. The OSIB has performed in concert beyond the Balearic Islands, in places like San Sebastián, Santander, Valencia, Oviedo, the Auditorio Nacional and Teatro Real in Madrid and Palau de la Música in Barcelona, among others; as well as in Perpignan, Cannes, Zurich, Musikverein Vienna, Radio Hall France in Paris and at The Human Rights and Alliance of Civilizations Room in Geneva.

Since 1989, the OSIB has accompanied renowned international solo acts such as Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet and Raphael, among others. Awards and recognitions:

- “Rotary Mallorca” Prize in Humanities 2010/2011.
- VI “Onda Cero Mallorca” Awards, Music category 2017.
- Gold Medal of the Balearic Islands 2020 (the most important award from the autonomous Government).

The OSIB has a label which allows us to distribute our recordings across a number of music platforms, such as Spotify, Apple Music, Amazon Music and Google Play Music, among others. The new headquarters of the OSIB are currently under construction. Once finished, Caixa de Música will be the first public building for an orchestra in Spain, with a strong collaboration of public and private funding, and will become an international reference for music hall spaces.

Propers concerts

Novembre

**CONCERT
EXTRAORDINARI
AUDITORI DE
SA MÀNIGA
(CALA MILLOR)**

7 de novembre
20.00 h

Suite orquestral núm. 3

J.S. Bach

Concerto grosso, op. 6, núm. 7

G.F. Haendel

**AUDITORI DE
MANACOR**

8 de novembre 2024
19.30 h

Simfonia núm. 37

W.A. Mozart

Director - solista, Masato Suzuki

Orquestra Simfònica Illes Balears

**2# CONCERT CICLE
AUDITORIUM
DE PALMA**

14 novembre 2024
20.00 h

Concert per a violí (estrena a Espanya)

V. Kissine

Iberia (primer quadern)

I. Albéniz

Danses Fantàstiques, op. 22

J. Turina

Violí, Gidon Kremer

Director, Pablo Mielgo

Plantilla OSIB

PRIMERS VIOLINS

Smerald Spahiu, concertino
Gina Nicola, concertino associat
Jennifer Peck, solista, ajudant de concertino
Paula Marqués
Gloria Grati
Gabriel Martí
Andrei Melkumov
Maria Luisa Payeras
Christine Schedukat
Marc Nogués
Víctor Ros (interí)
Cristina Sánchez de las Matas (interí)

SEGONS VIOLINS

Barbara Walus, solista
Sebastià Pou, ajudant de solista
Carmen Fullana
Roberto Moragón
Beth Super
Francisco Sard
Manel Barrios
Benjamin Payen (interí)

VIOLES

Sonia Krasnova, solista
Marta Hatler, ajudant de solista
Miguel Arola
Filippo Maschio
Lluís Oliver
Elisabeth Romero
Hanga Zsofia Fehér
Clara Mascaró (interí)
Raquel Cobo (interí)

VIOLONCELS

Irene Cervera, solista (interí)
Ibolya Rózsás, ajudant de solista
Jorge Giménez, ajudant de solista (interí)
Felipe Temes
Manuela Torres
Llorenç Rosal
Leila El Charef (Interí)

CONTRABAIXOS

Martin Gregg, solista
Jozef Szafranski, ajudant de solista
Philip Dawson
Wojciech Sobolewski

FLAUTES

Josep Miralles, solista
Laura Leena Pauni, ajudant de solista

FLAUTA/FLAUTÍ

Enrique Sánchez, ajudant de solista

OBOÈS

Javier Arnal, solista
Jordi Miralles, ajudant de solista

OBOÈ/CORN ANGLÈS

Claudia Sánchez, ajudant de solista (interí)

CLARINETS

Eduardo Bernabeu, solista
Juan José Pardo, ajudant de solista

CLARINET/CLARINET BAIX

Sílvia Insa, ajudant de solista

FAGOTS

José Vicente Tatay, solista
Gerard Beltran, ajudant de solista

FAGOT/CONTRAFAGOT

Joana Rullan, ajudant de solista
Patricia Pazos, ajudant de solista (interí)

TROMPES

Nigel Carter, solista
José Fortea, solista
Miriam Merino, ajudant de solista
Joan Barceló, ajudant de solista
César Guillem, ajudant de solista

TROMPETES

Michel Herment, solista
Cyril Pouillet, ajudant de solista
Samuel García, ajudant de solista

TROMBONS

Jean Christophe Brunet, solista
David Ruiz, ajudant de solista (interí)
Miquel Sáez, ajudant de solista

TUBA

Tobies Isern, solista

TIMPANI

David Montoya, solista (Interí)

PERCUSSIÓ

Susana Pacheco, ajudant de solista
Juan C. Murgui, ajudant de solista

ARPA

Cristina Badía, solista

COL.LABORADORS

Rafael Caldentey (clarinet)
Marina Moyá (saxo)
Guillem Gadea (violí)
Bernat Martí (violí)
Marie Delbousquet (violoncel)
Aina Forteza (contrabaix)
Pablo Moreno (contrabaix)

GERÈNCIA

Cristina Martínez

EQUIP ARTÍSTIC

Pablo Mielgo Carrizo, director titular

EQUIP TÈCNIC

Margalida Gomila, cap d'administració

Katalin Szentirmai, arxiu i documentació musical

Gloria Grati, secretaria tècnica

Juan Ramon Garcia, faristoler

Maria del Mar Furió, serveis artístics

Aina Gayart, auxiliar

Francisca Pallicer, auxiliar

Gustavo Riutort, serveis generals

Patronat de la fundació OSIB

PRESIDENT

Jaume Bauzà, conseller de Turisme, Cultura i Esports

VICEPRESIDENTA

Ricarda Margarita Vicens, directora general de Cultura

VOCALS NATS

Bartomeu Alcover, director general de Pressuposts

María Isabel Sáez, secretària general de la Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports

Antoni Mesquida, director general de Funció Pública

VOCALS ELECTES

Pedro Vidal, secretari autonòmic de Cultura i Esports

Bartomeu Riera, director adjunt IEB

Catalina Barceló, directora general d'Economia i Estadística

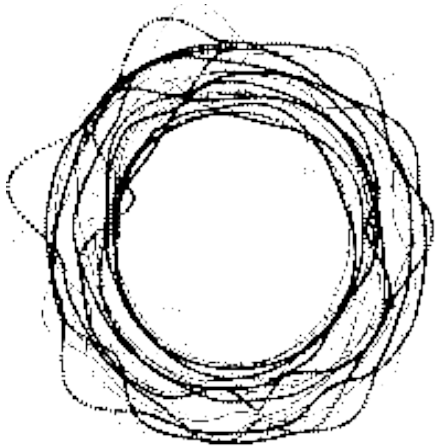
Govern de les Illes Balears

Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports

Conselleria de Turisme, Cultura i Esports

Fundació Orquestra Simfònica

FUNDACIÓ
ORQUESTRA SIMFÒNICA
ILLES BALEARS

Fundació Turística i Cultural de les Illes Balears

Conselleria de Turisme, Cultura i Esports

Agència d'Estratègia Turística

El Corte Inglés